

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Quantum bonum sit Honor? eumq[ue] excellentiorem, excellentioribus deberi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

honoramus, quia testari volumus, bonam esse apud nos deo opinionem. Ex quorum utroque, verborum scilicet & rerum honore, tamquam effectus laudis atque honoris, *Gloria* existit. Ideo siquidem, quia alterius bonitati testimonium præbemus, clarescit bonitas illius in notitia plurimorum; atqui, ut D. Augustinus alijque docent, *Gloria, est clara cum laude notitia*, addit enim honori, velut lumen coloribus, claritatem.

S. Augustin.
lib. 23. q. 31.

II.

Hoc bonum autem, quamvis in existimatione ac judicio dumtaxat, quod quis de alio apud se concipit, conceptumque; quacumque testificatione euulgat, soleat consistere, adeoque quamvis & hominum erroribus, & fortunæ casibus subiectum sit, maximi tamen fieri, quotidie experimur, & opibus longè anteferri.

Prou. 22. 1.
Ecl. 7. 2.
Plin. lib. 20.
cap. 24.

Melius est nomen bonum, ait Salomon, *quam diuitia multa: super argentum & aurum gratia bona*. Itemque: *Melius est nomen bonum, quam unguenta pretiosa*. Latius enim suauiusque se se boni nominis, quam opobalsami odor diffundit: neque potest cum eius pretio opopanax comparari. Tanti, in diuinis litteris, fit Honor. Perinde enim est, siue *bonum nomen*, siue *bonam famam*, siue *bonam existimationem*, siue *laudem*, siue *decus*, siue *honorem*, siue etiam *gloriam* appelles. Sæpe enim ista promiscuè vsurpantur. Quamvis autem hæc omnia sint extra nos, pertinent tamen ad nos, & sunt de nobis; cum honor, qui est in honorante, non sit, dicatur esse honorantis, sed honorati. Quemadmodum igitur virtus, aut alia quæcumque interna excellentia, est bonum, de quo gaudemus; ita & honor, qui est testimonium illius boni, est bonum, quo prouissimè afficimur & delectamur. Voluit nimirum & hac homines illecebra trahere Deus ad virtutem amplectendam; ut, si honor illis placeret, ad illam accederent, cuius præmiū est honor, & gloria, quæ ut Poëta loquitur, *immensum calcar habet*. Quod etiam Romani indicauerunt, apud quos, non nisi per ædem *Virtutis* ad ædem *Honoris* poterat perueniri. Quoniam autem debitum est bono & pulchro, ut manifestetur, juxta illud: *Neque accendant lucernam, & ponunt eam sub medio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus, qui in domo sunt*, Deique summa est bonitas, excellentia & pulchritudo, idcirco Deo summus honor, summa laus, summa gloria debetur. Quo sensu Apostolus scripsit: *Regi sacule-*

P. Victor.
lib. de region.
urb. Rom.
Vide Panor.
mit. 1. 1. de
reb. gest. Al.
fonsi
Matth. 5. 14.

1. Tim. 1. 17.

faculorum immortalis, inuisibili, soli Deo honor & gloria in secula seculorum Amen. Soli Deo, quia vnus & solus est Deus, & solus per se, ac suam essentiam sapiens, bonus, laudabilis, &c. à quo tamquam fonte sapientia in omnes & Angelos, & homines, & reliqua creata bona deriuantur. Quare, etsi soli Deo honor & gloria diuina, ac latrice cultus, non autem dijs gentium, non idolis, non vllis Angelis aut hominibus (præter Christum Deum & hominem) debeat; tamen alius inferior honor Angelis, & hominibus & ceteris creaturis non negatur, immo debetur, vt infra ostendam. Prout autem maior est in ceteras res bonitas à Deo sanctitasque, aut excellentia deriuata, maioribus dignæ honoribus esse iudicantur. Quemadmodum ergo Christus diuino cultu latrice à nobis honorandus est, quia in ipso inhabitat omnis plenitudo diuinitatis corporaliter; vnde vox Angelorum, & animalium, & seniorum fuit: Dignus est Agnus, qui occisus est, accipere virtutem, & diuinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam, & benedictionem; ita Christi Mater, ob altissimæ dignitatis suæ excellentiam, hyperdulia; alij autem Sancti *dulia* solent honorari. Et mortales quoque in terris, tantò quique maiore sunt amplioreq; honore digni, quantò maior in illis virtus, vel scientia, vel potestas, vel alterius cuiusque rei laudabilis excellentia agnoscitur.

Est auro maius pretium; debentur honores

Maiores semper maioribus.

Vt autem ea, quæ de summa honoris pretiositate disputat Chassan. p. 1. catal. confid. 2. non persequar, certè honorem, inter res humanas maximum quid esse oportet, cum bonis, in virtutis præmium, quod vtrique maximum esse conuenit, exhibeatur. Hinc honor & gloria suapte natura grata incundaq; sunt, & ad utilitatem quoque maxime valent, vt ait Aristoteles. Verùm, vt Sallustius animaduertit, gloriam & honorem, & imperium bonus & ignauus aequè sibi exoptant. Si bonus, vera via nititur; sed ignauus, quia bona artes desunt, dolis atque fallacijs contendit. Et vtrique sæpe, quod exoptant, assequuntur, Hinc querelæ: hinc varix in mentibus hominum existunt turbationes. Sæpe enim, vt D. Augustinus ait, dilectionem honor sequitur, & honor maximus inuidiam suscitatur, vt apparuit in Daniele, quem rex Darius Astyagis filius honore,

Luc. 18. 19.

Coloss. 2. 9.

Apoc. 5. 12.

III.

Aristot. lib. 1. Rhetor. c. 6. Sallust. in Catilin.

S. Augustin. lib. 2. de mirabil. S. Scripturæ. c. 32.